

Mostra artesanal de pastisos. Foto M. Boter

A la sortida del poble una singular desfilada ens enlluerna, tractors antics del Lluçanès ben engraiats ens donen mostra de com pot ser-ne d'útil i alhora pedagògic tenir cura d'aquelles eines en desús, però que formen part també de la història viva dels nostres pobles.

Aviat deixem els cotxes vora la carretera i per un breu camí arribem a la Patina, casa senzilla i característica d'aquestes contrades, construïda de pedra vista amb l'entrada principal de blocs de pedra als brancals i llinda de fusta, amb obertures senzilles a les finestres i la porta balconera de dalt amb baraneta metàl·lica, on es combinen la pedra amb el totxo a plec de llibre, coberta a dues aigües, vessant a les finestres del davant i darrera. Casa masoveria de la Torre, que també en diuen la Torre d'Olost, ja que pertany al terme d'aquest poble, encara que sigui més proper a Perafita. La masia de la Torre queda situada al sud-oest i, entremig del bestiar, vaques i vedells romanen quietes amb la seva eterna parsimònia o romacers, voltant dins d'una gran cleda, mentre ens donen la benvinguda silenciosa, badocs, quan arribem pel camí de la Font de la Patina, deu que sortia antigament d'una boca de mina i ara omple una allargada pica de pedra, abeurador on l'aigua s'hi queda glaçada en una raconada obaga.

Per fer la nostra calçotada ens enduguérem mil tres-cents calçots per a una seixantena de persones. De seguida tinguérem la llenya a punt per fer un bon foc ficat en la meitat de bidons metàl·lics per poder controlar-lo, això dóna seguretat, però fa la feina més lenta i feixuga, és allò de no acabar mai, ja que les graelles són més petites i n'hi caben menys. Tanmateix, en un tragí d'anar i venir, tàcitament, cadascú semblava saber d'antuvi quina feina li calia fer, coent-los,

embolicant-los en paper de diari i deixant-los a punt per a l'hora de la menjada, ben entaulats, amb altres asseguts a terra vora un herbei, amb el taçó de salsa de recepta vellenca, previament preparada per la Rosa Illa, amb ametlles i avellanes picades previament, barrejant-hi cabeces d'all i tomàquets escalivats, all tendre i cru, nyores, pebre vermell i negre, vinagre, tirant l'oli per anar lligant i, mà d'àngel.

Els postres foren riquíssims car hi hagué una autèntica mostra artesanal de pastisos amb jurat i tot, que va premiar els més vistosos.

Enric Garcia-Pey

14 de març Serra de Marina el Corredor des de Canyamars

Iniciem la sortida des del poble de Canyamars, pel camí que voreja la riera de Rupit, la qual forma una petita vall amb una vegetació molt frondosa i humida, a l'esquerra arran de camí trobem el pou de glaç que hi ha a prop de can Galceran, continuem fent camí fins arribar al coll Cintet on trobem la Creu de Rupit, des d'aquí enfilem cap a l'esquerra. Per la carena de la Pedra Llarga, al fons ja és visible el campanar del Corredor, rodejats per la vegetació de pins i alzines sureres amb un sotabosc molt dens, continuem pujant suament per camins i corriols; finalment arribarem al bell santuari.

El Santuari del Corredor està situat al punt més alt de la serra que separa el Vallès de la Marina. Primer depenia de la Parròquia de Sant Andreu del Far (s.XV), però actualment depèn del Bisbat de Barcelona. És del segle XVI. L'orientació de l'església és la clàssica romànica. L'interior té forma de creu llatina i la volta té compartiments ogívol (gòtics) amb relleus en els arcs i claus. El retaule és d'estil plateresc (l'Arxiu Episcopal de Barcelona el

Pou de glaç situat al començament del camí, Canyamars. Foto Núria Llobet